

16
Miklavus
der

Spisant november 1915
med vektorer rjus.

Spisant

Mitklavjes dar.

Času pirmena igra II dejanit. Spisak

Spicary

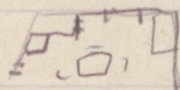
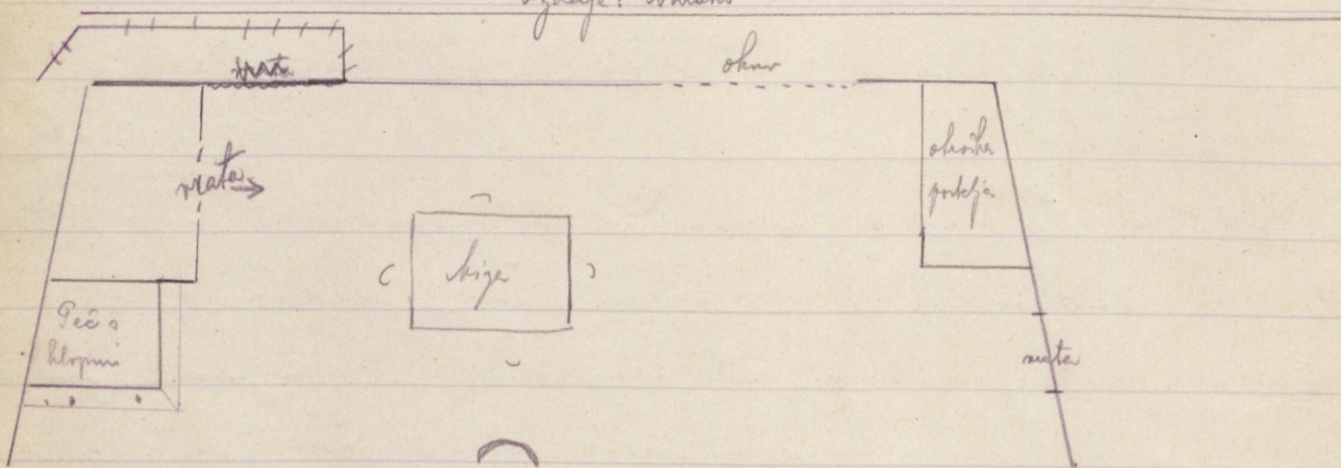
krebe:

- 1. katiya Kruen
- Milke, njigora zina
- ketiich } njigora shoka
- Milica }
- Barba, bajbarica
- Miba, burac
- Prifjan, ketijer oca,

shiklavj s spenskom.
Prikazan.

1. Dejany'e se nisi na shiklavjiv
rečiv, 2. lungi dan popoldne
lete 1915.

Sehnacija:
bzaeje: Narava

2. prizor

Prijinji, Barba:

Barba: (povide p brisavici, kojoj nata) Dobro dan, ali dobro vece ne vem, kako bi rekla. Kdri ni bilka drava?

Maticih: Ni jih.

Barba: A kako, kaj pa povide?

Brijan: Barba govori, ce se ne molim.

Barba: (napram Brijanu) Jaz um jaz, Brijan; ni vrag, da ti me po glasu ne poznal. Kudo je kudo, ce clovek ne vidis. No, pa kaj tebi? Bog vauj vece nevice! Ti si star, kaj tebi kake videti! Vcol kudi, da vraga ne vidis!

Brijan: (Le bideha nasmeje) Ti si bila in ~~ti~~ Barba! Ketur si enduaha.

Barba: Kaj ti je kudi me pftacalo, da ti me vedaj ne stave lila kete predelovalat. Ja, pa kaj um hotela reci! (Pogleda okrog sebe) Ja, kaj se ne malo viedam. Noge me bole, in lako me tuga; ti gotovo drugo vreme. Povem ti Brijan, ^{heder} ce je clovek star, pa ni ga nihannu ve.

Brijan: Prav imes, prav!

Barba: Kje pa je bilka, um hotela sprasati?

Maticih: V grad so ili.

Bostjan: V grad hodi delat, kako bi si imel živeli? ✓

Baba: Hm, tam hodi ne bo preveč odnesla. Profica je skopa, kot sam Judež Škarič, gofa pa hodi lahko k sebi, na tla lelebrni preden bo pridela kaj od njega.

Bostjan: Taki so že gostiji, da živimo.

Baba: Živimo, živimo! O, živeti in živeti je isto in eno. Če je grof roba, dan lahko prečeni s tjo, pri tej dragini, bi bil tudi preč lahki naj zganec. Pa se tihi mi. Včasih samo hruvno moko jedli samo mi in prešči, o vdeji se je pa že gospoda tudi sprijaznile z njo.

Bostjan: Hudi časi, hudi časi. Bog nam pomagaj! ^{moje} ~~moje~~ živeli lahko, doler je bil slednja doma. Kasno soloto je prinesel denar in šilke mi bilo treba drugje, kot kuhati in skuhati doma. Leta je --. Leta in drugi meseci je minula, bar ga mi. Kdo naj dela, se ne šilke? Ljudi se mi, a pomagati ne morem. Ni lahko delo v gradu; hudo, hudo sluzje je vas vseh svojih bruh.

Baba: Ja, mi, je že tako, se imo človek drugje. Leta je jaz nič in dan hodiim boge, da je minam, kakor bi go ^{si} ~~to~~ lahko imela. Tako je vtili ~~velikono~~ Trane name kakoli pri drojstih letih, in ni rebrer manghala, da ga nisem ozela. Kmetija mi je

I. Kežanje!

1. pr.

Brifjan, ketiček, eblica

Brifjan: (vadi qui pici na klopi, polig njiže) eblica, ketiček (vadi je migo, pred sabr ima pólshu knjige in piše. Vohj časa ne upogovni nshke, gotem)

ketiček: (prčasi, med tem, ho piše) Eua in dre --- je hi. Kaj ne dedek, eua in dre je hi?

Brifjan: Ha, da ketiček, eua in dre je hi.

ketiček: (Vrtam funn) Eua in eua je dre. Dre in dre je širi. Mli je prar dedek?

(no shani; I, II, III, IV, V)

Brifjan: Euar prar ketiček.

ketiček: (Vgleda vnet o knjige, prčasi) Dre in hi je - je (šteje libro na prto.)

Brifjan: No, no, ali ~~ne ga ste~~ ni nisi gotor?

ketiček: (hi ga je gmobil Brifjan) -- je - je, že ram dedek, - je - (spoodacham) petš. Lmohli ste me. Šaj pa je malye hudi že gotora.

Brifjan: Mli gnās ste?

ketiček: (je jel pobireti knjige in jih spravlja o plahneur hudi.) Šaj ne je nām res popoldan.

Brifjan: Zuhii je ^{prčasi} petš; da brš gnāl hudi pri gozpodu župnikui.

ketiček: Tudi gnām, tudi. (je spravit me o hudi in je šest na žič.)

bile plačaneke vsi, no on pa tudi ni bil napčen. Naj, potem se je pa plunč na drugič. Saj vsi clovek shcča, bog je shcne.

Božjan: Da vse je božje volje!

Baba: Pa pametna je zemelna! Bog vse pravi stvari, her stvari

Božjan: Ladovoljni imamo biti z nem, her nam prige.

Baba: Sheni je stvarneke prav, da je tako. — Petelinov Franca je prejel donacijo, potem se je povčil, Klemenov krajeto, bog je dej dober, saj je že na novem vetu. No jedaj si me pa tri fanti mi so o vsjshi. Tu de mi par tek starij, bi moral iti se pu. Lelej pa gogelj, kaj bi bila imela od tega, če bi ga bila vzela. Gubi, same stvari mi težave. Lato pa se povčci, kadar se zbudim, hodi mi boga, da pu sama, kakor drugič mi prijeto bi ti sam. (Votane) Naj grem, no! Kalo sem se že odpravila. (Zu proti molom) Adijo, no! Kde pa pride abilha domov?

Božjan: Lado pribeja naradur, vsi so tudi sili povčci.

Baba: Saj mi nič karega. Semo opravili sem hotela, se si me kaj jaje.

Božjan: Tu opravljaj zestoj, niti pue hobosi mi rec pri hici!

Baba: Saj vsi so si jih imeli.

Božjan: Imeli smo jih, da! Primanjbovela je denarja, givja.

Lilica: Dedek, ali poveste pravljsko?

haticek: Ah, ubili ste, da jo poveste, kadar se nujno naučim. (vide svoje miže k Britjancu.)

Britjan: Ali je res naučil?

haticek: Prar gotovo. Poveste, dedek! Poveste!

Britjan: Prinesi mi malo vode, potem povem pravljsko o fantičku, ki je ^{iskal} zapustil svojo mičo!

haticek: Takoj dedek! (vide stvari nata, a pogleda beko noga) Ta me ne dobi beka parkel!

Britjan: Ne bo te, ne. Se prizgodaj je, da bi hoditi.

haticek: (vide zopet.)

Britjan: Povedal bom pravljsko o fantičku, ki je ^{iskal} zapustil svojo mičo - -
- - svojo mičo - - (se zamisli.)

Lilica: Ali je lepa, dedek?

Britjan: Lepa je lepa, očiščena miž! (Je boja se glori.) (Prunat.) Pa ne misl zopet zapustit grocem.

Lilica: (Ja pogleda o okey.) Ne bom dedek!

haticek: (prinesi o luncu vode, krajzjav.) Ni me ni dobil parkel! Nete!

Britjan: Pridem si haticela, pridem! (Game lunc, se napije.) Postari na mižo,

haticek: (postari lunc na mižo, potem sede poleg Britjancu.) Sedaj pa te!

in bilo že nesrečno v kuhinji, pa jih sbrlehe drugo z drugo
podeli grajski gospi.

Barba: Kar jih bilo sami pnedli, ali mara vse, kar je
boljšega p musti gospode?

Brifjan: Ni bilo drugeče mogoče.

Barba: Oh ali je ^{huj} za tete jajca! ~~Pa saj jih ne kupujem~~
~~za se, bog obvari~~ Se hure so se spuntale, pri tej dragotini.
Ni dobili jajca, za drag denar ne. Pa saj jih ne kupujem
za se, bog obvari, hje bi si jaz mogle privoščiti kaj takega.
(Predle v popredje ni se nehoti zopet vrede.) Zupanja jih
redbi za jutri. (Premeli, ker jo nitca ne quaja, kaj je jutri na
seljanu.) Zupanja hote pripeljati jutri, jamega.

Brifjan: Zupanja! Bog nam dej očini mir! Pridem fant je bil.

Barba: Saj sem jaz zmiraj ubla! Naj bi bil sil o brenenak ni nam
ne bi bilo kuba to soldetinu. Tako ga, le dohtar, le
dohtar je hotel postati. Lada je ga bil dve leti na Zupanja,
potem ga v vojako. (čehiček, ki je v udaj pial, pa je postala pripredavaj)

Brifjan: Kmal odneso je to za sbrge stariše.

Barba: No je, saj res! Pri jupenosti je denar! Zato pa tudi niso
pukili, da ga bi hje tam dole na bgerskem hje pokopali.
Kdo ima, se lahko do groba baha!

5

Bostjan: Orod, dasnim, dasnim časom živel je fantiček, ki mi pognal me
sčeta me materu. Bil je prček in povel nekemu kmetu, oče se
goleni pebi. Zatovaljen je bil in vedno vesel; preperal je in
hvelil plovniku, da je napravil oče tako lep o nauari. In Telo
je živel par let. Nekoga dne pa ga peča razcapan brat in mu pravi:
"Ko bi mogel biti jaz se pustim tako mlada, kot si ti, redaj; bi si
gnal priskati peči, in bi bil, danes gospod, ne pa to, kar sem."
Te besede vzbudile so v fantičku pestro nezadovoljnost. "Zakaj
bi se jaz ne prisahal peči; ali naj bom vedno pešter?" je
dejal sam pri sebi. Nezadovoljnost s svojim pasturkim stanom
je postajala od dne do dne večja in brezumljiva za peči ovek dan
bejše, tako, da je nekoga dne prstol svoje ~~in~~ ljubljene očice in
sila v svet, očice ishat. Hodil je dolgo dolgo, a nikjer ni mogel najti
peči. Tudi se slej pod očiho jellano in kmalu gaspi. Sanjalo je mu je,
da je prišel k njemu majhen mojiček in mu prdeil lepo glata, ovallega,
kot samo voluce in težke kot kamen. Telo je spal in sanjal o
naprej; neubral, žecnti, kot, da ga je nekdo udaril z glavo čelu.
Zbudil se in ^(mesto glata) videl poleg sebe lepo jabolko, ki mu je padlo z
drevesa na glavo. Gognal je, da je varan in da se bi te
zletu se sanje. Taci, njemu jabolko, a ko ga pegizre, se zdeli
iz njega vstuden jiro. Ledaj nje t jabolko od sebe in jame

Britjan: V zemlji pa so svi svetniki.

Barba: Jutri ga bodo pripeljali. Potem, s kolodovca bo prišel greb. Zraven našega gospoda župnika mi heptena bodo pustili še, druzki gospod in, še te mogoče, tudi gospod dekan. Štirje od prijavnih braunte, ker jih je še dvanajst, ga bodo pa nestli. Simona Tona je dejal, da bi ^{se} popustilo, da bi ugrale tudi grobca, no ja, še jih ^{bo} mogoče dobiti skupaj in pa, če bo Gregorjevcem kurbum obkline bolko zganile, da bi mogoče pihali na fligelbum. No ja, pa saj imajo županova tudi par, da mu shajajo zadnje past, in pa se preburo, ker lahko. Prej bi tega ne mogoče. Zato pa natirani jajca! Sej nis, velika pogreb, velika pojedina. Preburo, kar bo bolih gospod skupaj. ✓

Britjan: Uboji naslednik, zaboj mura umeti mlado življenje. Bi pa stari, nedeljni osem, živimo. Koliko so stali oči denarja in kunda in se gestroj.

Barba: Zato sem pa jez zmiraj vetrovala, da bit sel v lemovat. Bi bil preskubljem in na parnem. No ja, hdo pa se ozira na revij, če se kaj tako pametnega zve.

Britjan: O, mlada hči, Barba, mlada hči.

Barba: Kaj mlada hči, ja, če bi bab me bilo, ali pa, če bi ne bilo

bridsko jeheti. Luceo je sil ishet, in je ne najde, z gletum no
bile je paje in se tako lepega jebolhe in mi mogel pu
vicit, ker je pivor. Tako je hodil se nelej časa po svetu
redar licem, ker polegunka nitce ne doje ved jesti, razpigan,
ker ni dobil odlike in umazan, ker se je upoh zamurail.

Tak je pisel zopet, samain kaj. Ni pa upal spigiti med prostene ljudi,
ker se mu bili smejali, hotel je se videti kraj, kjer je kaj parcel svoje
vrtice in parcel preperal. Pisel je na mesto in glij, vrtice je
pavel berac, ki ga je z ^{drum} ~~z~~ svojimi beredami zepeljal, da je sil ishet
pivo. Berac, ugledavsi i diče, se zasmije in pravi: „Kod brodis de ^{Chr?}
Luceo pu sil ishet, pravi fantiček. „Ti, pa pivo ishet, ali ti ni bilo dobro
tu?“, odruce berac. ~~Le mi je drto bulji i ti s lede dote, Pjodi pu na~~
~~soje mesto najaj?“. Ticek je spgnal svoj gub in nastopil zopet elybr~~
ortarja tu bil zadovoljan in zopet vesel - - -

Pisla: (molčite, kot, da smite nič kaj zadovoljne o priporočih.)

Brigjan: - - - in zopet vesel - - -

Šetiech: Tedeck!

Brigjan: Kaj je šetiech, ali ti ne vgaaja?

Šetiech: Oh, tako žalostna je.

Brigjan: Ni žalostna, a resnična! Jn hej, če ti bila žalostna; sej je svet
tuh. - Le zadovoljnost dela vesle ljudi, ne drugo na.

lebo pustijo in malo, čejele na u, lebo je bilo v mojih
mladosti petih. Če bi Janja ne bila pristojena Anca zmotila,
bi bil govor sil v lemuet, pa bi bil se daves jiv.

Britjan: Kaj, če pa ³publica ni ¹simel ².

Barba: Inar teta ga je publica za, dober službo. Pa se zdaj ga ne
pusti pri miru. Pravijo, da bo ste v beli patorobi obleki v
črnim pajčolanom ognjena za pogrebnim ni bel vena iz
samih vejih raj bo položila na grob.

Britjan: Kaj pričasti njegov spomin.

Barba: Proer s tem ga bo, ker je prazopar sva hira, da je padel.
(Vitane.) Ledy pa naj le gum, Solijo ur! (Upreda shabicka in shilica)
Lij shabick! (črne de jabolko)

shabick: Hrale!

Barba: (da tudi shabici) Peti hudi. Takr pade pogledam te le
oboke, ker so tako cedni in pametni. Hehe! Solijo ur
Britjan.

Britjan: Z bogom, in oglesi u se hej.

Barba: Kakšni gopet hej prista minir. (čred valuni) Solijo ur. (blide)

shabick: Z bogom.

2 pr.

Prijenji, hej Barba.

polujnje, dušo z žalostjo. (Milica je med pripravovanjem zepale,
nebojnica ob Britjanu.)

(Stemnilo se je.)

Maticik: (Gu te plinu.) Bog rej, ali bodo kmalu hodili!

Britjan: Ledej se ne Maticiki, menda se ni tebe prur.

Maticik: Koč je že, ni gonoci hodijo. (Guša rhyje okno.)

Britjan: Koč je že! (Zau, bolr panjeh.) Sheni je že mnoga, mnoga leta!
Kedar pisdem sji, o bog, hjer to hralynji, dej tebeš mi glesati
slav in havoru bojo.

Maticik: Mi bo shiklarj prisel tudi k nam?

Britjan: Se sun, je bo, dragec! Lebo ni tebe bogeb, kot druge leta.
Vojha je, prasad se čuti tejha siba bojja.

Maticik: Le pisle rej! Jaz znam čenáš, Milica je šiščeno shenjo, fej
ludi odgoraim, abo me rpuša, holiho je bogor. odgoraim mu,
heba groydu župniku.

Britjan: Milica se ti bala. Milica! (Fejlye go inji.) Mi spi?

Maticik: O gotoro! Večur zepji, beder pripravoljete.

Britjan: (Ljo je otizel) Des spi obgica.

3. priz.

Brylryji, shilka.

shilka: (ntopi) Goter veur, dedek!

Britjan: Bog dej abilka; ali si je doma?

Matiech: (ji puzleti naproti) čenica, dober večer! (Jo gleda zgodno.)

Abilka: Čista sem malo prej, da spravim oboje spat. Potem grem
se najaj; je se dosti dela. Kaj, da ste r. tem?

Britjan: Četoli je drag in meni itek osem, čilica tu spi,
Matiech pa ~~je~~ tudi ne potrebuje luči.

Abilka: (čilicu) Ali si napravil nalogo? (Portari kričarica na klop.)

Matiech: Sem mamica. - Tu znam!

Abilka: (puzje luč) Sedela, udej pa le k mizi. Tanes ne bomo
nič kuhali, samo jedli.

Britjan: čilica mi spi kuhaj!

Abilka: Se zbudite jo, da bo jedla.

Matiech: (čile obok mize in puzjejo gleda.) Kaj tudi!

Britjan: (Boja čilic) čilica, čilica, zbudite, glij mama je prišla. ||

Abilka: (prava zbuditi čilic) čilica, čilica, jest!

Matiech: (Lejo gleda v kričarico, kaj je privedla mati.)

Abilka: (se pravi zbuditi)

Britjan: Glij mama je prišla.

Abilka: (vzdigne čilic, jo pogubi in jo vse pravi na obojko
puzjejo.) Čahaj, dam ti večer.

Matiech: čeni tudi.

Silka: Tudi, tudi! Podi se k meni. (Prvič iz hišice.) Pojdite
k meni dedek.

Bostjan: Ke grem, ji grem! (Tava prčari proti meni, jin se vede.)

Silka: (da silici pro belega kumbe.) Na silica!

Silica: Hoala!

četiček: (proskahuje na stolu) čevi tudi!

Silka: Na, na! Tu imas! (mu da tudi kumbe.)

četiček: Hoala!

Silka: (Vzame iz slednjega sledicov, jo postavi pred Bostjana, vzame
iz hišice lonca.) Opoldne je ostalo juhe in sem prosila
kumbarico, naj mi jo da za vas. (Nadroti v sledico belega
kumbe in slize juho naji.) Fahr! (Vzame iz miznice
zlicer in jo da Bostjane v roko.)

Bostjan: Org ti proni tiscikel Silka. (Seve zlicer na mizo, se nemo
prehiza, moli tiko in se zopet prehiza, potem je.)

Silka: (Vzame iz hišice drugi lonca.) Tudi mleko mi je bar
kumbarica zavrela, da mi ne bo bela kumti doma. -
Ali vam je doosti juho - proti dedek!

Bostjan: Doosti, doosti!

Silka: (postavi pranjev lonček pred četička in mu naliže mleka.)
Mleko je tudi dražje; ne vem, kaj to je tega. (četička) Ti si

smedel je res hunk. Kaj pa tvoj dežel v mleko?

Metriček: Se malo hunka, mama, prosim.

Silka: Tu danes, jubii pa nič! ~~Ulica~~ Grajiba hunkica je res dobra ženska, hudošen hok hunka mi je dala.

Metriček: Prosim mama.

Silka: Šeni, pusti mleka!

Silka: Za doboto, je! Saj nimam, deset rok. (Da Metriček si prične hunka) Ha! (Nalije v drugi lonček mleka in ga da Silici.) Mi tvoj kar pite?

Silka: Bom. (Pije)

Silka: Pazi, da se ne poliješ.

Metriček: (Je nedotol hunk v lonček in hlastno je.)! Premor!

Silka: (glede zgodovine tibe skupino.) Se ne bi bilo, desinarov moram prto delati, de phannor phajemo, in če bi ne imela dobrih ljudi na strani, bi krepili leboto. Pa, če ne bi bilo, in če bi morala delati nič in dan, samo, da bi bil ata ^{spet} doma.

Božjan: Bog dej, da bi bil. O ta rojke, ta resnica rojka.

Silka: In, ne bi prišel, buj roke, di buj noge, samo, da bi prišel, da bi bil ^{spet} med nami.

Božjan: Ne želi tega, da bi prišel polabljen; glej mene imas, da me

musas pediti, potem bi imela se njega.

Silka: Ne želim, bog ne zadene! Ali, samo, da pride. Mlada sem in močna, delati znam, nič me ne skrbi. Seveda bom dan in noč, samo, da pride hatija, samo, da pride!

Brigjan: Dobra si in pam bog naj ti pravi to, kar si doleže skušala meni, kjeru človeku.

Silka: Sedek, vender ne kjeru! Če ste mojega moza ni radi vas imam. (Pislopi k abilici.) Kihar se ne potij!

Brigjan: Padi me imete, o rem! (Gingem) In ta ljubezen je hro, ki razavetljiva moja temna pot. Ljubezen je moč, ki pomega se kjeru. (bolji jltor in ypije adanek, ostalo jebe iz sklovice.) Dobra rečija! (ki obise hado, u pehija ni lito moli, potem se zopet pehija.)

(Od dete je enje zvenek reize in glas zvonoka.)

hatiech: (napol pehisan) hama, shiklavj!

Silka: Le jej, le jej!

hatiech: (lito ypije iz lance in gu le obnu.)

Brigjan: Je vrtal in tara proti peči, bju se rade ve hlep.)

Silka: (pi abilici) Ali si spita?

Silica: Sem. (Gre k hatiechu; oba gledata obzi obnu.)

(Frenkel reize in glas zvonoka se zopet čuje, a bližje)

Britjan: Bilka!

Bilka: Kaj je dedek?

Britjan: Pogodi sam!

Bilka: (Prislopi k Britjanu). Kaj želite?

Britjan: Mi imas kaj za otroke?

Bilka: (založnik) Hm, nis.

Britjan: Nič! (žglohim glasom) Hbrgi otročički! (blaini glavo med dlavi in ihti.)

Bilka: Hbrgi dedek, heko ste dobi. (Li obrise volje)
(Zrevelit ovige in gles zronca isito blizu.)

haticke: Ze ge, ze ge!
5 ge.

Pujšnji, shilkarj s spremstvom.

(Lunaj mimo okna pisce shilkarj z angelji in parbelji, ko ga haticke zagleda začne z jasnim zombkim glasom moliti očenas, shilica šišoens shajjo, obe ne hlopi ob oknu hlicioa. Tu se jiffi pomika pričari mimo okna, toda nihče ne ne oje s sobo. Olesha molite do konca, davi je shilkarj spremstvom med je zgornil. Ko sta končala molitev gledate se nekaj časa za odlojajevimi, potem pisce haticke pričari k shilki, shilica hruki za njim.)

Metiček: Kame, ali k nam ne pride šiblarž?

Bilka: Kenda ne!

Metiček: Pa zakaj ne?

Bilka: (Konej zadržuje jaha) Fako, her -- smo pač revni.

Metiček: Taj znam moliti!

Bilka: (Se obrni k njemu in ga pogubi) Ti je priden Metiček.

Bilica: Taj tudi mamica.

Bilka: Ti tudi to! (Je vzdigne v naročje) (Prenosi) Sedaj bo treba spat, pogum je že in jaz muram se nazaj v grad.

Metiček: Pazi, da te haka parbelj ne dobi.

Bilka: Ne bo me ne. Gleci u Metiček. (Je h obrvi postelji in lači ~~stol~~ Bilico)

Metiček: (Se je slehel in gljži olleko na stol.)

Bilka: (Ko se obrvi slečeni) Sedaj je lepo moliti!

Bilica: (Gleci na postelji)

Metiček: (Je prisnel Bilček, pollebane nanj in molil, Bilica le ravnih peči beudr.)

Lubi bogu v nebesih
dej nam mirno noč usoj,
in anhat v svetju bogem
biti vedno nam s teboj. ||

Angelj varuh nas ne čare
 vrede in varuje naj,
 in po smrti le lebi, oče
 nas pripelje v svetl raj.

(Čud delić se čuje gozda, komej stično.)

Čud prōsimo le prōsiti
 dobri vrenogōem bogi.
 Tisti nam očeta v prōjki
 in obranij ga naslog.
 Taj, da prōsimo se prōsimo
 k nam, se vedno gozda in čel!
 Prōsimo te včini oče,
 brdi nam skrivani ml.

Šilka: Taks udaj ga pod očejo.

Šilica: Lediku, lahko noč!

Šilka: Le idi.

Šilica: (je le Brigjanu) Lahko noč.

Brigjan: Lahko noč Šilica, lahko noč (je gozda)

Štečiček: (Primo Brigjana je včer) Lahko noč dedek!

Brigjan: Lahko oči štečiček in angelj bōjje raj raj čura
 (Okolej zvezeta v gozdu pod očejo)

15.
Mlilka: Lahko nič manjica.

Milka: (Zna priskopiti z blagoderjenskim rodom) Laska spita. Faka!
Ledej pa moram tebi v grad. Čujte že, igra godba.

Britjan: Mi vna gojode hebi slavnost, da igra godba. (Godba neha.)

Milka: Zauka je! Komitosa se zvrči danes z nekim ~~baronom~~
ogostkim baronom. Lohnik je in menda silno bogat.

Britjan: Bogastvo zarvica bogate ljudi.

Milka: V Budimpešti sta se menda spoznala letinje pletje. Ledej
pa je pisal, da se praznijsi slavnostna zvonka. Faka pa
leo, ho mine vojake. (Vzame puho, pogleda se enkrat na
stran, spari ota lonca, ki jih je vzela prej iz bošnice, s hriča,
nič nazaj.) Mlilka je vpi. Ledej pa grem. Krogica pridem
sile proti juklu nazaj; heker bi maneslo. Luce vganem!

Britjan: Le, le.

Milka: Sej quste hudi vi kmalu spet!

Britjan: Ledej, ledej. ||

Milka: (Vzame puho, pogleda se enkrat na stranicu godbe in gre
k retmu. Lahko nič dedek.)

Britjan: Lahko nič. Pridi kmalu, da se prajješ.

Milka: Kakšno hitro bi mogla. (Vozila)
(Mlilka je tema, opreži se, heker zungej nalitava sneg.)

Britjan: (vodi par hramovov pri peči, vse je biko, le arhanje oboka & postelj. ci se čuje) & bog, kako smo pravi. (Titane) Bog se, ali že spita. (Tava pravi postelji in priduša nekaj časa, potem hornej dišne hlice;) heticick - - - heticick. - - - Spi, obo ^{del} spita. (Gre v pota na levi in prinese obiri jabolka.) ~~T~~ mi jih je ~~del~~ Bumer lena, skavit um jih za oboka, udaj quidejo par. (Vzame iz žepa misinjick.) Sodniku iz mesta um zapel staro perem o rigudi, da si jo je zapisal in mi je del pet dvojic. ^t Si imam se, pol leta u mi je drže. Vsakemu obokem um v jabolko. (Vlebbe denar v jabolka ~~in~~ in jih denar na dno poleg postelje.) Tako, malo ovelje bi pa le za mlaste seca. (Gre pravi h klopi ob peči, Grobte u zapel čuje iz grada) Grobte z grada! Tudi jaz naj oprarim roje moliter in gem h pohoju. (Vlebbe h klopi in h hro molit, grobte igra de konca. dež nekaj časa u postelji & zelenkasti luči ob postelji angelj.

[Sanje oboka]

Angelj: (z valnim, hornej dišnim glasom) Tudi vama princu nekaj shiklavž. (Zgrme, za njim budi svetloba, zapel je na ostrom tava.

Britjan: (poglasno molit, a postaja vedno glasnejši - - - Bog brati njegov! dui milosrdjiva, V imenu očeta, sina, svetega duha. Amen.

Lacta.

II. Fejanyje.

1 pr.

Briljan, Šiška, Šišica

Briljan. (vesti pri peči, Šišica se vgraja pri klogi) Mleko, ki mi je bilo, danu gledati
 se bati, dan, oddel, pun narikano prico. Bile je lepa ženska, stajša na
 hrogi s perutni. V rokah je držala velike rog, godputino obrujen margol,
 iz roga pa se letela najlepša ~~pa~~ cvetlica. Tudi pod podoba, ki so jo
 ločili obliki, od sveta je bilo narikano krasno mesto; dober se je
 razpicerato risobe cerkvene stolpe in hupole gletih palač. Pred mestom
 je bilo marje, & obrinane z belimi jadrnicama, primorajšimi bogater
 iz delnjajih krajih sveta. & kaj je bilo kisto bogato mesto napram eni
 slavni religiozni velike podobe? Ta nisi pogledal natančneje, niti mesta
 opazil ne bi. Bogovi je padle kake roža ~~bati~~ z roga, kudi & to
 bogato mesto, a nica ne hrogi je bistela strozi resolator in kisto se
 slane. Se malo jih je, ki jim peče roža & narvaje in kudi se malo, da
 bi jo gobrali, če jo vidijo pasti na tla. Tudi pa ni, da bi žalovali za
 usodo rože. Kaj je, je! Nikar ne misli šiška, da se gledi drugim
 boje. Zorlejši so obliki, hujša je nič nevihte in viharje & rože.
 Pod drugo narobno hrogi bogateser umarogobrah se hujši klogije hregali
 & prca, hrogi pri perežu, kpinu.

Šiška. Tebe se manjke & lstenjate, Brilljan. Tudi se peče: Brilljan Kamen,

heha nam pari Andriyko - Andriyko hijigoh.

ki nisna slojba; [†] kemisti u nas, ali pa prvi je mas!

Britjan: Pa premeni, če moreš! Svet je prevelik, da imamo od najbo-
gotejšega, do najmanjšega, dolgo kletvo in na neki stopnici stoji
drugičim slovek.

Liha: Pa zahej, zahej, oporošam? [†] Čemu pa nisno vsi enaki?

Britjan: Naj stoji svet še milijon let, ~~in~~ mi bden[†] ne bo tako daleč
premenilo.

Liha: Preveda, če pa vsi tebi, kak ti, se preveda ne bo premenilo. Kar
pohopimo in zadovoljni budimo.

Britjan: Lidra, dragi chbra, ne bodeta veliko predungajila. Jaz že celo
ne, ti pa tudi ne mnogo.

Liha: Če bi le imel obe roke! Taki pa nasim tele zbrjčah za svet
in [†]svetom je 43 let, odan sem v Bosni izgubil pokor. (Lopreneženim
glasom, oči se mu zasvetijo, da kriče za obistinost.) | Koli smo jih
dejali, mi plovinski fantje, [†]ogony je bil v naših žileh
in junaštvo v psih, in če bi se bilo reklo, naj damo jidjenje, z
verljem. Ho, Britjan, kar gore v meni in gmiraj o tebi postati
mislim, da sem zopet 22 let star in gozdim na svo mislenju. [†]

[†]Postan[†] pa zagledam to zoba [†]illettjo (in vidim ljudi, ki mi iz
usmiljenja; dojo kakor skraj[†], ali pa kak vob, me zajebe v
brati.

Britjan: Bojja volje ja shiba.

Shiba: Nij te bojje, ali pa cigare hvée! Jezi me, da ljudje mimajo me na pravem mestu. Namesto » pisih, ga imajo pa žigov. To me jezi. Če bi jaz bij imel, dam ou za revije, ou.

Britjan: Tahr pravi mek pevoj in ne deli noben bogataš. Jez shiba, vojake dirja skur na oum vetu, no pevinu, skur na oum ~~balbun~~ ~~in~~ ~~puskanem~~ ~~vetu~~, ~~in~~ ~~ati~~ ~~se~~ ~~prati~~ ~~da~~ ~~bi~~ ~~ho~~ ~~steh~~ ~~z~~ ~~zodujš~~ ~~huffjč~~ ~~hvi~~ ~~v~~ ~~delicel~~ ~~pegunat~~. Nási hubri vojje in mladenci se bne, a meta vladar, denar, boji z ledenim obzajem ned oum huffjen, jam in njegova zeporednjóce poka rege čy ves svet. On tede ^(Hudobno) ~~redu~~, da bo vprub svoj pravici in moči zmagal. Denar, shiba, je bil in hvée biti se daves, sveta vladar.

Shiba: Pa ne bo zmiraj tahr! Hudie naj ozerne ves svet, nehye mme pa se pravica tudi biti shita.

Britjan: Idi in isči jo!

Shiba: Jez je ne bnu in jo tudi ne mrouu, saj ne mrouu. Lica pa simaš pri Britjan. Jez žuganos, pa oum denajni in pri rej pruzelnostai me mme prepipita, da bi ne pohopali sima. Luter je, amen!

Britjan: Koga bog hvbi, temu prifja tudi huj, da ga nisi.

Shiba: Na to je tahr ali tahr in nej pride od te ali druge strani, nehye je pa le, lov me neznansko svetli.

Britjan: Venčje je vedel in dobičkosil gost v žalostnih časih.

Abba: Ver, kaj mi je včas? Zmiraj nim bil jizan na bogate ljudi ni jem si redaj, ampak to je prav, da murajo tam, hjer morda še razlje kmetov, biti vsi enaki.

Britjan: Kader publice cesar, mara se pod zastore, gredo iz vsakega gradu, kot klapce iz kovinskega klesa.

Abba: Vidis, kuhaj jem pa nosil ~~pravice~~ nekaj pravice.

Abilica (zavetih k Britjanu) Sedek, sedek! //

Britjan: Kaj je abilica?

Abilica: Mi je imel skrbelj velike težave, ki je bil v njih za. Sekajim krajcar?

Britjan: Za nekoga pridnega oboke avo.

Abilica: Za nekoga avo. Mi samo avo?

Britjan: Samo avo.

Abilica: Kaj ne dve?

Britjan: Tre jih nimam.

Abilica: Pa za kaj jih nimam?

Britjan: (za seboj za glavo) Tre jih pač nimam, obočiček moj.

Abilica: Tre jih pač nimam, kaj ne? (Gre k svojim izročam.)

Abba: Takle imajo se čase, tabi!

Britjan: Ni jim ne bo prizanesenega, tudi manje goste, ma

brodskosti. (Zunaj u činu hiška abokh, hi gubajju vedur bolje)

skiba: Mi je žo ma štri?

Britjan: Abokh puzim pibajiti iz stole.

skiba: Potem se pa smela čas, da grem.

Britjan: Kibavim se ti ne mudi. Bolja je si vedur v polji, kot zunaj na mrazu.

skiba: Bolja je žo, toda lebota najete tudi ka garbi peči pot.

2. pa.

Prijunji, chatiček.

chatiček: (gleda ptole, gledurur turbo abesimur puzor same.) Kake dan, dedek. (obesim turbo na gid.) Tedelek, nekaj nam buri ^{vedal.} ~~pragel.~~

Britjan: Kaj pa? (Kiska abokh je utihnil.)

chatiček: (bleci iz ščimih žirov jabolke in žol haje.) Gleda Gogrel videl je mi deli jabolke, ku sem imel lepo ipisanu nalogo.

Britjan: Ocar, prar.

chatiček: Vidite, ku je mi je sanjalo, da ~~in je sanjajček~~ kuzeljček je dijel, da bo tudi nama nekaj primenel abihlaj, in me dobile jabolke in v prahem desetico. Sedaj or deli pa se gup. učitelj. (Je del jabolke na stol) Širi so! Na šilice, tebi polovic. (Gleda k jabolki)

skibica: (gija se g mulimii punjicami) ^{hi ji lotisa} na neslonjato stole.) Glij, kaj am

naredila: Prilo pisim!

chetiček: Na jabolku.

Avilica: (vzame) Hvala. ||

Bodljan: chetiček, mama je rekla, da jdi za njo v grad. Pomagaj ji bôd primesti domnu drova. (Skrajem Avilica) vshetnila ji je dal par baskov, da se jej ne zmagujemo.

chetiček: Te gram, dedek, je gram. (betole)

3. pr.

Prijinji hč chetička.

Avilica: Čas je, res, da gram. (betane, pratek pumar) Ves, h županu gram.

Lodaj bodo rekli čas pripeljati jance. Neke priče ob šiških, hedar nime gaunde. Šišal sem, da bodo tudi vlogim delili; mogoče se pa le njame par drovčac

Bodljan: Levede!

Avilica: (Šuro pžaljen) Šlo, lej pa čim? Nimam ga rad, župane, ne, anglek
--- (na žične tusti, švigne z čimni po obcinatru) miram, ker
me žive prazen želodec --- ker ljudje nimajo prca, h hudič ---

4. pr.

Prijinji, Barba

Barba (in čim otelbi) Vraglo ubopi, da s svojim požarom prebina ch'ko) Hvalen bod!'
Dobro, dare no, bog ga dej! Lej, ga no, ebilo! Pa tako nekeho

jezuni pi videti.

Abiba: Ah, ves, ves, me jezi.

Barba: O, hdo bi se zmiraj jezil, saj ljudi nam ne ~~ga~~ ^{su} godi, hehe bi radi, no, ahels polajeti je pač treba.

Abiba: Pa ti drži, baba neumna. Licar pa, lahko nič Britan, jaz greva. Sed jofja bom pa se malo zagodel, ker je tako svetov na prstu, ha ha. (Pojne z rimi po običajem in zgine shoji nasto.)

s. pa.

Pujšaji, hej abibe.

Barba: Ah, leksim je tako abibe. Ni zastonj čuni abibe; ho je videl, kaj bo enkrat. Taka revij, pa tako zgubiti sero, če jo haka bogataš zgubi, saj ni čude, vsega si me dosti in dober je ona godi. Taka lahko prjeti boga, hehe bi ga tudi ne smel. Ampak kakle revij. Sej bi bilo stelo najbolje, da boga bog ozel k sebi.

Britan: Hdo mu je pač ~~na prstu~~ in polspijljivosti nima, da bi vse voljno prenosal.

Barba: Sej jaz tudi zmiraj pravim, polajeti je treba, polajeti. (byledes abibe, bi se igra) Kaho se ti pridnes, vendar naj! Mi je hej princel biklavj.

Abibe: Zabolka je princel, pa krajcar je bol o njem. ||

Barba: Zabolka, pa krajcar je ~~zabolka~~ ^{zabolka}. (Za u) Sej tem ljudem se

ne greli slabo. (Glasno) Ja, kako si ti pridružen. (Najpram Britjannu.)

Kako ^{tebe} ~~je~~ resda prepovedam teje osebe, ki je tebe brhčen. Ja no, ali je bila ^{zpet} ~~se~~ v gradu.

Britjan: Da, šla je zopet v grad.

Barba: Zujanya prosim, če bi morda priti tje, potem pa pogrebu, serida. Ves, saj ni dobili ljudi, da bi se razumeli na tebe reči.

Britjan: Kaj pa bi ji resdi.

Barba: No, da bi pomagala pri miži. V mestu pride munda nekaj gospode, no ja, potem Slovski gospod ⁱⁿ je noia dras; dehan pa ga zadizani, ~~saj~~ da se murejo priti. Pisli so munda slovenski lepo pisano zupana in ga munda grozno bolezijo zaradi Janeze. Saj res, potem, se je tako gospoda upri miži; no ja, potem gospod spajinjster in ga gupre sif s bolodona, »se tebole pride, in ga stari ^{med} vóstej; potem je že tuba, da heka tako reba stuzi, ki se ne bo zastopi. Prij račuh je bil prived, ali je bilo ženskoranje, ali pruzeb, ali nova mesa za tehe strani najboljji Bedenkoru lena. Pa kako mu je pristojalo: bel predpasnika in žamefard klobuka in ga heka para benda, da se mu je ne smejalo. Leclaj upa tudi že pričiva tam nekje na Ruskem, bog mu dej dobro.

Britjan: -- in psmili se njegore duše.

Barba: No je, saj res, udaj pa zupanje prosil, da bi obilna prisla pomagat; ne bo zastonj - - -

Britjan: Vem, vem. (Od daleč se čuje bojna)

Barba: Ti pristajna, ti obihova, se danes ne da omariti z bojno. Tak žalosten dan je no jas. (Gleda skozi okno)

Britjan: To je njegova delo, hej čes.

Barba: Je že prav, da je, ampak danes. (Pogleduje) In samo pred farojo se je spovila. (Premisli)

Britjan: (in naomeje).

Barba: Gospodar govori mi doma, hej je no zapustil. (Pride od okna)

Britjan: Kdaj bo prišel?

Barba: Hej jaz vem, vsek čas se mujeje pripeljati s kolokolna, no ja, se bo slek pravočasno prisel. Jaz vem, se je bo zjutraj nepravde, hej oboke ne se, kdaj bo, ni zmiraj je bila sbristi, sem in tje; saj res, pa zupanje je vse zmedeno. Saj tudi ni čuda: Sedmi pisa! Saj zmiraj pričim, naj bi bil sel. Lenuet, ni seje, tega ne bi bilo xje beta. Ja no, bog nam pomagaj, no! Samo to je sbrada, da gospod dekan ne mujeje priti k pogrebu! No je, pa saj bodo je ovi lje tudi opravili. Ampak lehe žalost, lehe žalost. Vse mujeje tudi je dolgo časa ni pisal.

Britjan: Dobili smo zadnje pismo pred čemsi tedni. Polni je skrbja in

leži v bolnišnici nekje na bejskem.

Barba: Tudi na bejskem, kakor je bil zjeman Janez. Oh ta bejske!
 Le pa vidi Fajka je bolni prespovedal o bejski. Keri so snaimeli
 iz Lashoga na bejskem in, keri so jih potem v Gubljani pogreli,
 ko je prišli nazaj. Veliko prita videl takle, pa tudi velike muce
 questeti. ^o Koli pa pride bilke, damor.

Britjan: Zveča narodno.

Barba: Piar beba je je garati delic v noč za te ljudi na gradu. Bi naj
 hoga prišlun ~~hoga~~, jo oprejet, se muce piti?

Britjan: Bi bila prišla malo prej, deliček je sel gori.

Barba: Saj bi bila prišla, ko pa mi časa. Lica pa o prišlanjim oboli
 za tebe pravi ljudi mi nič, To je nebolje, da človek ber
 sam ptopi. Bom pazi ber pama ptopile gar shoz, da se
 zmenim jujo.

Britjan: Le idi le; ^o otgrolje bo.

Barba: Ja no, pa nej grem, no. Saj prides za pogreban, hej ne, sej e tudi
 spodobti.

Britjan: Težko ^{grem} ~~le~~, obroke ne morem pustiti samega dneva.

Barba: Sahr jo ozani, punco! Se pravi, ku bo tudi goelba. Kala
 bogu, da je Karlur otelina sej bolko zpleknile, da je za
 med ljudi. Ledej pa nej grem, no, da je ne morem za pogreban,

pa doma govori par pčrnasov za Janeza. Šeljo no! (čud svetni)
Laj je najbolje, da stopim sama gori k Šilki, no ja! (bolde)

b. prijaz.

Britjan, Šilica o potem Šetija.

(od delce se čuje zopet lejna. kolgo časa je na tbr - robi; Britjan vedl pi
peci, Šilica ~~ne~~ igra se pi stolu.)

Britjan: Uzame aj zopa velike lema pram oveca in ga poloji polet velike na klap. ~~to~~
Edini te zoda moči bišino. Pa par šumtobih velogih lebo) ~~delje~~

Šetija: (ipiri ^{pramice} prjeshi oblehi, hey paru in bojanete. čez paru nu riši rujora,
plakuna leba. Se neki nečim nuve biti ollicem - plise in mošti gatu,
rujoro brečo. Nehy čara glata Britjana in Šilicw, potem zopet vata.)

Šilica: (le plise se oze in, ko zagleda rojaha, stibe k Britjanu in se ga
ollene.)

Britjan: Kaj je Šilica?

Šilica: rojek je pisel. (lejna stihue.)

Šetija: Šilica, ali me ine pozdras?

Britjan: (u zganu) Kdo - - hoh - je? (Vitane) Štoji boz, ali čujem
prav? Ali me ni govobil glas? Šetija, Šetija! (Tara poth netom)

Šilica. (ne prjere očeta in u oliji Britjanove šlečnice.)

Šetija: Se, jaz sem, oče! Pisel sem!

Britjan: (biše z robu po grahu) Šetija, Šetija!

Šebija: (za prave za roba) Pozdravljeni oče. Se vedno ste zdeli, kakor vidim.

Britjan: Glela boga in šilica, ki tako ljubo skubi za me.

Šebija: Šilica! (Lepljeni k njej.) Šilica, ali je me pozna? Ali me ne
ne poznaš?

Britjan: Šilica, ali me poznaš ata?

Šebija: (Za ozmer in narobe.) Kako si postal! Šilica, ali nisem jaz ata?
Imam brado, kaj ne! Ali me res ne poznaš?

Šilica: (čehanično puzkoma.)

Britjan: Sedel, sedel, sem k peči. Gotovo si te zabe.

Šebija: (Predi šilic na klopi ob peči proti občinstvu, odloži klob in vde
poleg nje.) Pa imate gubro jec. (Šilica ga vedno gleda.)

Britjan: (vde na vogal peči) Šilica vedno skubi, da dobi z grade slova.
Kako sem ji hvaljen.

Šebija: (Predi si obilico na kolenu.) Šilica, obisk ti moj! (Za poljubi)

Šilica: (Obiši z rokama ustne) Legate brade!

Šebija: Legate brade? Takoj, jubej jo obrizem.

Britjan: Ali ostaneš za vedno, Šebija? Ali ~~popravim~~, ali ~~polo~~?

Šebija: Širinejst dvi imam obpasti. Ljubil sem dva mence v
kolnušnici.

Britjan: Ali si bil ranjen?

Šebija: Ranjen parno ne. Pri rum hupjenju sem imel se srecati

Tik ~~moj~~ mene je podle granata in nas zgrebla bi popolnoma v
zemljo. Nisi ~~je~~ ~~trojici~~ ²⁰ ~~nas~~ ~~izhujeli~~, toda živega te mene,
druga sta bila mrtva, zadušena od pline in puščice grake.

Jaj, mi bil niso sudi prirodovan na voji, kar pa je je oplesilo.

Britan: Holster vedoljnih obročev je pomagala. Taka reči in
nahr juher sta klicala in molila, da bi se pravi učim in zdrav.

Belija: Tako, da je bilo tako, desinarov nisem in mogoče ne tam
nikdar nič par obročev. Tako mi je, kot bi bilo tako zdrav,
a duša bi krepke boleline, in nisem nič bistri človek, ki sem bil.

Velika stran človeka je zginila. Tudi ~~si~~ ~~je~~ ~~na~~ ~~ta~~ ~~obanila~~ v gumeju
bopov, smek pa je je zadušil v obhajju umirajočih junakov. Če
tam sem spoznal micerovih prave in človeškega življenja. Tam, ko
sem gledal blede, mrtve obče z odprtimi, pobleknutimi očmi, ki
so risale tako bopov, a pender pelicestno gledale v polnoce //
visave, kot bi vidlele tam nebej velikega, nebej nepričakovane.
Človek neke biti narodni človek, ujvi se v se, zeli se mu, da je
bilo tako dvločno od nekdaj.

Britan: Človek je edina stran na prave, ki se neneu prilagodi.

Netija: In bi prenasal to urodo, da ne bi bilo demovine in demacič.
Tako pa ti slojijo v najnevarnejših trenutkih pod oči bistri, ki so
neno najllizje. Takot ~~je~~ zabeperis po življenju in pravi?

bogu se besnebha, da bi se pubeh, samo pubeh se videl svoje drage.
 Et moji strani je podeli moj porocnik. Stoj brevine, da malo.
 lahke. Trebnji su zgorn je dijel u prvi medaljan u slabo zene
 in oboka. Pa ce je zadela mrtvosnosni phel, u jezudi, pristane
 slabo na usta in zelihue ~~pa~~ pa par ~~minutah~~ ^{minutah} svoje slago
 slavo. Pa je pubeh oganj, pemele omega u bliznjof ^{zaprinos} hiso, mu
 napravili shramu mrtvashi oder in ce. ohinoti z jeltrovini vojicami.
 Pristali so castniki, in jedu izmed njih mu boce vjeti iz vobe
 medaljan, toda in tobo mrogre. Konec je slabo svoje drugime u
 grolb.

Britjan: Bog moj, bog mu dej sečni mir!

Matije: Tebo je tobo hudi meni. T duhu sem videl se potier in u
 hudi zimi misel na pas, oce, ob garbi pesi. Predstojel sem
 in, heko paete oboha in heko se obeticek gotoro je hodil
 u polo.

Britjan: Sej hodi in pas vidur se uci.

Matije: Kuleto pa me je, heko bodete jiveli. Bilha hudi se muu
 zasluziti solihor in ^{da bi} ~~podpasa hodi~~, se ~~sem~~ ⁱⁿ zadosťovalu.

Britjan: ~~Subitaxi~~ ^{moj} ~~moj~~ poljmer in bilha hodi delat. grad. Te gre,
 je in bilha je vidua zenska. O heko se veda, ho te vidi
 zopet. Tedur in vedur je pomanyela, da bi vada delala se rec,

samo, da bi je pamil ti.

Metja: Tudi jaz, oče, sem hujenel z ovoj ^{ras} dušo, de vidim zopet zdrave in sreče zbrane obrog sebe. Videl sem, kaj mi je bila bilka, zjutraj sem se puhnala prijo ljubega do oboka in se bolj pogrešal v kraljevinah vaše ljubljane predele. Ko vas ni bilo obrog mene, ko sem bil sam, sem se še apra spoznal, heho ste mi vsi dragi in heho vas ljubim.

Britjan: To je spoznanje ljubljene, de semo prubno peniti strani, ki smo jih imeli in jih ni več.

Metja: Spominjam se levskega Bojca. Štal sem na straži pod irobo smeko ob potu gozda. Teta je tulil in mi z ovoj nito navel suz in obraj. Tena hrog in hrog, de bliski ^{več} zablujajo hgor so ^{se} oca, sih pnocti in daljari. Tihor sem stal, prjebil sem snežene kuniče, zebaj moja duša je bivala pri vas - - . Tahr ~~sem stal~~ na stezi in vas gledal zbrane obrog jaslice in zdelimil: Daj bog, daj mi ljudem na zemlji - - . (Tuji u, heho u za kuliso odpru rejne vrata.)

Britjan: Ledej zvidete.

Metja: Kdo?

Britjan: Bilka in Metjeh.

7 p.

(Za odram u čuje govorjenje:)

Barla: No ja, de brš gotovo prišla. Sej veš, hako je.

Šilka: Guboro, guboro.

Barla: (je oddaljena) Šilko, mo! (Anje se, nebo neho paže ožrežij ovej na tla.)

Boštjan: (četrtyj) ^{Ledi} ~~mo~~ bolj o pol, ~~paže~~ da te lakoj me opazite.

Šetija: (ude sistro o hot) Ledi je le tih oblika. Ni porediti, da sem lakoj.

Šetieck: (u gurnoj) Sli naj neemu hravico o pol.

Šilka: Le, le.

Boštjan: (vede bolj k durim.)

r. je.

Prejani, šilke, šetieck.

Šilka: } Šilka je več dedek. (Je lakoj je netni k peči)

Šetieck: } ^{ostopite} ^{ni faktor} ~~Šilka~~ je netni k peči na klop, ni gijrohe.

Šilka: (Ludi gije pol, me opezi šetija ^{lebu} (Ludi šetieck, je ne opezi) kje pol.)
Teh zobe, da je kaj. Barla je tih qui meni, naj grem k gurnovim
stev.

Boštjan: Tu hoš šle?

Šilka: F, poredi grem. Selo naj se ožrežij, potem se preoblečem.

Boštjan: Sli tebe ludi zobe, šetieck?

Šetieck: Ah, hehe je moaj!

Boštjan: Kaj u ti je sanjalo moaj sinoci? Pory se enkrat.

Šetieck: Da je pivet angeljčick in rebel, da tudi name z šilico
rehoj gurne šilkerj.

Silka: Kje je je šilica?

Šilica: (se hriče ogledati, šetija ji polži po njej na usta.)

Brstjan: Pojdi jemu šetičičku in pogledaj, kaj ti prisnel. (Ga peko potegne na stran, huj rudi šetija.)

Šetičička: (obstoji, dolgo gleda šetija, potem) A - ata! šame, ata je luh!

Silka: (se izrebe, plane v osuplost) Kje?

Šetija: (je smehljal, šilica jmu na hlep, ostane.) šilka, šilka!

Silka: šetija, gubi šetija! (Poljub, objem!)

Šetija: (se skloni k šetičičku) šetičičku, fant sinj! (Ga poljubi.)
(Šetija se grozeje, hi kuje to komec.)

Brstjan: (stane) Ga že neso! (oboka, obo na hlep ob okno in gledata ven.)

Šilka: šetija, samo, da si prisnel. (Vseje joha) O, koliko biro in biro misti, re, re, re so bile pri tebi.

Brstjan: Gledaj šetija, ti si prisnel domov, da je vele med nami, tam (pohajje v smeri grozeje) pa pride domov žigant Parvez, da se spriče v domači zemlji. (Zinjen) Prineo ga, domov ga prisnel.

Šilka: O bog, ti si ostal neko pridno. šetija, šetija, da si se gledal pri nas. (Objem!)

~~(Šetija se grozeje, hi kuje to komec, hi je prisnel~~
zastu.

